

nationale wet een overheerschende rol wordt vervuld door het territorialiteits-beginsel, aangevuld door het actief en passief nationaliteits-beginsel; de grens van de heerschappij van het strafrecht wordt dus bepaald door het gezag over het eigen grondgebied en de eigen burgers van den staat en de bescherming van de nationale rechtsbelangen. Een competentieregeling volgens het universaliteitsbeginsel zou aan het strafrecht zonder twijfel een meer internationaal karakter geven. Dit beginsel vindt echter slechts een zeer beperkte toepassing. In ons strafwetboek is het alleen de zeeroover, de *hostis generis humani*, die krachtens dit beginsel onder de Nederlandsche strafwet valt, waar en tegen wie hij zijn misdrijf ook pleegt. Voor slavenhandel had de regeering dezelfde behandeling voorgesteld; zij heeft echter dit voorstel na verzet uit de Tweede Kamer teruggenomen. De hoogleeraar Pella, een van de voorvechters van het nieuwe internationaal strafrecht, — en hij niet alleen, — voorziet een toekomst, waarin het territorialiteits- en personaliteitsbeginsel geheel door het stelsel der universaliteit zullen zijn verdrongen en alle staten zullen samenwerken tegen de overtreders van het gemeene recht, naar het beginsel: *ubi te invenero ibi te judicabo*. Hij ziet een bewijs van het voortgaand verval van het klassieke internationale strafrecht in de aanvankelijke universalisatie van de repressie, die men kan waarnemen bij misdrijven als zeeroof, handel in vrouwen en kinderen, en andere. De heerschende opvatting is intusschen eene andere. De wereldrechtpleging van het universaliteitsbeginsel wordt door von Liszt wetenschappelijk onhoudbaar en practisch niet door te voeren genoemd en door Hafter verwezen naar grootendeels utopische sferen. Garraud ziet wel een toenemende overeenstemming in het algemeen deel van het strafrecht, maar bijna geen enkele vordering in dit opzicht bij de omschrijving der strafbare feiten. Hij wijst Pella op de moeilijkheden, die tot nog toe zelfs in bondsstaten als de Vereenigde Staten van Noord-Amerika en Zwitserland de totstandkoming van een bondsstrafwet hebben verhinderd.

Het nationaal karakter der strafwet wordt dus door het z.g. internationaal strafrecht in geen deele aangetast. Evenmin heeft dit plaats door de rechtshulp van uitlevering of door de samenwerking van politie-organen van verschillende landen bij de bestrijding der criminaliteit, eene samenwerking die tegenover het internationale karakter van verschillende vormen der